

Geschokt en onze herinneringen aan voormalige Sovjet landen

Corona met de daaraan gerelateerde maatregelen, zijn bijna stilletjes de achterdeur geglipt en uit het nieuws verdween. Waarom? Op 24 februari was Rusland (met Poetins machtsvertoon) als een dief in de nacht, het democratische buurland Oekraïne binnen gevallen.

De niets ontziende Russische invasie, werd een barbaarse oorlog. Het gevolg; miljoenen burgers op de vlucht, duizenden doden en een zo goed als totale vernietiging van de infrastructuur in grote steden door bommen en raketten. Dit geweld duurt intussen al bijna 6 weken.

Deze invasie en oorlog hadden wij niet zien aankomen, net als 99,9% van de rest van de wereld. Dit sloeg in als een bom en zet je aan het denken. Hoe verzint een weldenkend mens dit scenario van overheersing van een buurland. Je kunt je niet voorstellen wat dat betekent voor de inwoners van een land wat al zoveel meegemaakt heeft. Oekraïne, dat ook de 2de Wereldoorlog aan den lijve ondervonden had. Aansluitend ingelijfd worden door de machtige communistische republiek de USSR. Ruim 45 jaar lang maakten ze daar onvrijwillig onderdeel van uit. De communistische overheersers bepaalden de koers toekomst van het land en de inwoners. Vanaf 1991, na de ineenstorting van de USSR, heeft het vrije Oekraïne zijn eigen koers langzaam gevonden. In de afgelopen 30 jaar waren ze gegroeid naar een vrije moderne democratische samenleving die hun eigen oorsprong en waarden opnieuw leerden kennen. Ze zochten aansluiting bij de EU en wilden graag lid worden van de NAVO. Net als in elk land zijn er verschillen van mening over een te bepalen koers, zo ook in de oosterse regio's Donetsk en Luhansk, waar veel Russisch spreken de inwoners wonen en zelfstandigheid willen.

Rusland (Poetin) heeft die al jaren rebellerende Oekraïense regio's de dag voor de Russische inval erkent als zelfstandige regio's. Onder het mom van: "deze regio's bevrijden en redden" om verachtelijke reden en eigenbelang. Daarmee is de alles vernietigende oorlog gestart met het democratische buurland Oekraïne. De inwoners wisten wat hen te wachten zou staan, zodra Rusland deze oorlog zou winnen. Geen vrijheid meer. Dus is het vechten tot je erbij neervalt.

De schrik en impact die deze onverwachte calamiteit bij ons teweeg bracht, is onvoorstelbaar. Wie had nu gedacht dat een oorlog uit het niets in deze tijd nog zou kunnen gebeuren. Wij niet en met ons 99,9% van de wereldbevolking denken we. Het gruwelijke oorlogsscenario via de (sociale) media en andere buitenlandse informatie bronnen werd -tig per uur ververst. We kennen inmiddels allemaal de afschuwelijke beelden. Hoe en wanneer dit zal stoppen weet op dit niemand. De landen die voor 1991 onder het juk van de USSR vielen kunnen zich voorstellen waarom Oekraïne echt vecht voor hun leven en voortbestaan. Ze weten wat er wacht als ze verliezen! Zelf zijn we er nooit via land of per boot geweest.

Om nu dus een vrolijk en gezellig Suffertje te schrijven over onze alledaagse neuzelingen was geen optie. Wel dachten we veel terug aan de landen die we in de Oostzee bezocht hebben. Ook die hebben na de ineenstorting van de USSR in 1991 hun zelfstandigheid en vrijheid herkregen zoals Polen, Estland en Letland. Ze voelen haarfijn aan waarom Oekraïne nu zo had vecht.

In 1996 zijn wij met onze vorige zeilboot "Antares" een Bavaria 350, in de zomervakantie naar Polen geweest. Van deze reis had Riens in het najaar, een verslag geschreven voor het blad Radar van onze zeilvereniging "Atlantica" in Stad in't Haringvliet. We hebben dit verslag weer tevoorschijn gehaald en opnieuw gelezen. Ons bezoek was pas 5 jaar na "de val van de muur" en Polen zelfstandig zijn koers kon bepalen. Pas een kleuter nog, die met vallen en opstaan naar het democratische land groeide en aansluiting heeft gevonden bij West Europa. Het lezen van dit oude verslag bracht ons weer terug in de tijd en hoe wij dat bezoek ervaren en beleefd hebben. Bij onze bezoek aan Polen merkten we dat de bevolking voorzichtig bezig was aan het langzaam wennen aan democratische vrijheid. De lichaamstaal vertelde ons wel dat "vreemden/buitenlanders" niet zomaar werden vertrouwd. Mensen keken je amper aan en schichtigheid was normaal. Maar iedereen die we ontmoetten of spraken was vriendelijk. Volgens ons zou zeker een generatie overheen moeten gaan voor ze zich aan de meer spontanere Westerse vrijheid aangepast zouden hebben.

We wilden jullie dit verslag niet onthouden en hebben er een Pdf-bestand van gemaakt. Dit ruim 20jaar oude verslag hebben we alleen op schrijffouten gecorrigeerd. Ons bezoek was nog in de tijd van papieren kaarten en papieren pilotboeken. Geen internet, digitale camera, digitale informatie en -kaarten of GPS bepaling. De foto's in het verslag zijn daarom gescand uit de Baltic Pilot van 1992, de kaartjes uit het hedendaagse OpenCPN en 2 foto's van het internet. Klik op de volgende link voor het betreffende PDF bestand: "[Hoe kom je erbij om in 1996 naar Polen te gaan](#)".

6 jaar later in 2002, tijdens ons bezoek aan Estland, Letland per zeilboot, merkten we ook daar, nog steeds een behoorlijke terughoudendheid in spontaniteit ten aanzien van vreemden. In Estland en Letland was een merkbare sterke boosheid t.a.v. de voormalig Russische bezetters. Wij konden er ongestoord rondlopen en van de bijzondere ervaringen in grote steden zoals Riga en Tallinn maar ook in kleine gehuchten of haventjes. Vriendelijkheid alom!

De kans om op eigen kiel en eigen gelegenheid in 2002 St. Petersburg (het Parijs van Rusland) aan te lopen was een bijzondere uitdaging voor ons. Wij hebben daar door de fantastische organisator en gids Vladimir Ivankiv, hele mooie en bijzondere ervaringen opgedaan. Wel merkten we dat sommige mensen in Rusland minachtend spraken over de inwoners van "hun" voormalige gebieden zoals Estland en Letland. Ook in St. Petersburg, een wereldstad was spontaniteit naar "de westerse buitenlander c.q. bezoeker", geen gemeengoed. Met heel veel plezier en dankbaarheid denken we terug, aan dit bezoek wat zonder Vladimir nooit gelukt zou zijn. Dan hadden we veel minder gezien en geleerd over de geschiedenis van St. Petersburg. De komende jaren zal een bezoek helaas niet of erg moeizaam worden. We vragen ons af hoe het Vladimir nu vergaat in de huidige tumultueuze omstandigheden. Want onder de Russische bevolking is er veel onvrede over de huidige ontwikkelingen, echter contacten met de buitenwereld zijn moeilijk of onmogelijk. Niet alleen doordat sociale media etc. afgesloten is door de sancties. Deze reiservaringen uit 2002 zijn te lezen in diverse Pdf-bestanden in de link: "[Vertrek naar de Oostzee](#)".

We wensen jullie veel leesplezier!

